

in acht kon nemen, en eten moest van de westersche spijzen. Niet dat zijn maag ze verafschuwde. Maar zijn geweten zei hem dat dit al een eerste beproeving was.

Overdag waagde hij zich niet uit zijn hut onder de verachtende oogen der gentlemen en spottende blikken van de dames, dan bad hij urenlang en evenals in 't havenkantoor ging het gebed onmerkbaar over in een zwaren slaap. Het was benauwd in de hut, die slechts een klein rond venster had, in de taal der Engelschen „ossenoog” genaamd. Maar hij stelde zich voor hoe hij anders door het heete woestijnzand zou zwoegen, dorstlijdend, hongerend, in levensgevaar, terwijl hier zijn nog magere, van het zitten op de kruk gekromde ledematen, op een donzen matras rusten. En 's avonds kon men tot 11 uur alle koele dranken krijgen. Heel laat waagde hij zich aan de balustrade op het voordek, en keek neer op zijn geloofsgenooten, tusschendecks passagiers die het gebed verrichtten en zongen, of twistten en speelden. Eens kwam een Westersche vrouw naast hem staan, die wel ongesluierd was, maar hem toch heel voornaam toescheen, daar zij prachtig was geschilderd en een bedwelmend parfum haar omwolkte. Dat zij evenzeer, of meer dan hij, geschuwd werd door de Franken wist Hassein niet. Hij voelde zich in hooge mate door haar aandacht gevlaid. Wat zij sprak verstond hij niet, maar toen zij haar witte en gouden tanden blootlachte en zich tegen hem aandrong, begreep hij haar al beter. Zij bracht ook bezoeken in zijn hut, eerst 's middags, toen ook 's nachts. Het bidden bleef erbij, behalve nu en dan een kortstondig schietgebed.

In Port-Said, een wonderstad met groote witte paleizen, waar men van alles kon koopen (vele voorwerpen had Hassein nog nooit gezien) met breede straten waarin de wagens reden die aan een draad door een onzichtbare kracht worden voortgetrokken, met havens waarin honderden schepen lagen, wandelde Hassein met haar. Tusschenbeide vleide zij zich tegen hem aan.. Als zij passagiers van het schip tegenkwamen lachten deze. Hassein zag dat de Franken naijver koesterden. Geen wonder! Voor een groot mode-huis vroeg zij Hassein te wachten. Zij moest iets koopen dat hij niet zien mocht. Hassein wachtte. Zij keerde niet. Hij voelde in zijn zak naar zijn beurs met 400 piasters, weg. Nu begreep hij haar nog beter. Hij schreeuwde tegen een politiemans die hem niet verstond. Dragomans omringden hem, trokken aan zijn kleeren. Hun aanbiedingen waren op een slecht gekozen moment gedaan. Hassein dacht aan iets anders. Tenslotte vermande hij zich, rende door het modehuis. Zij was nergens. Het was laat, de boot ging vertrekken, hij verdwaalde, kwam eindelijk aan de kade uit en zag de „Prince of Wales” al in beweging. Hij stortte zich in een sloep, de roeier stiet af. Maar halverwege hield hij de riemen in en de hand op. „Een piaster meer of terug.” Gelukkig